



ČESKÁ REPUBLIKA

USNESENÍ

Ústavního soudu

Ústavní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Wintra (soudce zpravodaje), soudce Jaromíra Jirsy a soudkyně Veroniky Křest'ánové o ústavní stížnosti **ING-FOREST s.r.o.**, Kotkova 988, Dvůr Králové nad Labem, zastoupené JUDr. Luborem Ludmou, advokátem se sídlem Hanáckého pluku 1153/6, Olomouc, proti rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 109/2023-47 ze dne 1. 2. 2024 a rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 30 Af 34/2021-57 ze dne 9. 3. 2023, za účasti **Nejvyššího správního soudu a Krajského soudu v Brně** jako účastníků řízení a **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže** jako vedlejšího účastníka řízení, takto:

Ústavní stížnost se odmítá.

O d ů v o d n ě n í

1. Ústavní stížností podle čl. 87 odst. 1 písm. d) Ústavy České republiky a § 72 a násl. zákona o Ústavním soudu se stěžovatel domáhá zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí pro porušení svých práv podle čl. 11 odst. 1, čl. 11 odst. 5 a čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
2. Stěžovatel podal Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „správní orgán“) návrh na přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadávání veřejné zakázky; současně s tím složil kauci podle § 255 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Správní orgán následně jeho návrh částečně zamítl [podle § 265 písm. a) zákona o zadávání veřejných zakázek] a částečně zastavil pro opožděnost [podle § 257 písm. e) téhož zákona]. Stěžovatel se následně u správního orgánu domáhal vrácení kauce. Jeho

žádost však byla zamítnuta (a zamítnutí potvrzeno rozhodnutím o rozkladu); správní orgán ve věci rozhodoval podle zákona č. 634/2004 Sb., o správních poplatcích.

3. Stěžovatel proti rozhodnutí správního orgánu neúspěšně brojil žalobou u Krajského soudu v Brně. Zpochybňoval zejména pravomoc správního orgánu rozhodovat o vrácení kauce ve správním řízení, rozporoval naplnění podmínek pro propadnutí kauce státu a namítal nezohlednění skutkových okolností případu. Jeho následná kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem zamítnuta.

4. Stěžovatel v ústavní stížnosti zaprvé namítá, že správní orgán neměl po obdržení výzvy k vrácení kauce zahajovat správní řízení, neboť k tomu neměl zákonnou oporu, a postupoval tak v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny; svým postupem mu rovněž fakticky zamezil domáhat se svých práv u civilního soudu. Zadruhé stěžovatel namítá, že se správní orgán dopustil nepřipustného extenzivního výkladu v jeho neprospěch; nebyly totiž naplněny podmínky pro použití § 255 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek a kauce mu měla být pro částečné zastavení řízení podle § 255 odst. 6 téhož zákona vrácena. Zatřetí stěžovatel namítá, že se správní orgán při rozhodování o kauci nezabýval podstatnými skutkovými okolnostmi případu.

5. Procesní podmínky řízení o ústavní stížnosti jsou splněny. Ústavní stížnost byla podána včas oprávněným a řádně zastoupeným stěžovatelem. Ústavní soud je k projednání ústavní stížnosti příslušný a nejsou dány ani důvody její nepřipustnosti.

6. Ústavní soud není součástí soustavy obecných soudů a řídí se zásadou zdrženlivosti v zasahování do jejich činnosti. Do jejich rozhodovací činnosti vstupuje jen tehdy, byla-li jejich pravomocným rozhodnutím porušena ústavně zaručená základní práva stěžovatele. Jiné vady, které jinak nesouvisejí s rolí Ústavního soudu jako orgánu ochrany ústavnosti, se nacházejí mimo jeho přezkumnou pravomoc.

7. Pokud jde o první okruh námitek stěžovatele (otázku pravomoci vést řízení o vrácení kauce), krajský soud i Nejvyšší správní soud s odkazem na dřívější judikaturu podrobně vysvětlily, proč se na vrácení kauce analogicky použije § 7 zákona o správních poplatcích. Nárok žalobkyně na vrácení kauce je totiž veřejnoprávní, nikoli civilněprávní povahy; proces vrácení přitom není upraven zákonem o veřejných zakázkách. Soudy své závěry řádně odůvodnily, aniž by přitom překročily ústavní meze dotváření práva. Dotváření práva, v tomto případě použití *analogie iuris*, je jinak ústavně zcela konformním postupem.

8. Brojí-li stěžovatel proti extenzivní interpretaci § 255 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek, je třeba připomenout, že žádný obecný zákaz extenzivní interpretace v neprospěch účastníka správního řízení neplatí. Krajský soud i Nejvyšší správní soud se zabývaly smyslem a účelem uvedeného ustanovení a na základě toho a ve shodě s prejudikaturou dospěly ke zcela plausibilním závěrům: kauce podle § 255 odst. 3 zákona o zadávání veřejných zakázek připadá státu nejen v případě, kdy je návrh pravomocně zcela zamítnut pro nedůvodnost [§ 255 odst. 3 písm. a) téhož zákona], ale i v případě, kdy správní orgán sice zastaví řízení o části návrhu, ale návrh pro nedůvodnost zamítne ve zbývající části; správní orgán se totiž návrhem musel meritorně zabývat a nevyhověl mu. Na výši kauce přitom nemělo vliv, zda řízení bylo vedeno jen o meritorně řešené části, nebo i o části, o níž bylo řízení zastaveno. Správní soudy rovněž srozumitelně a přesvědčivě vysvětlily, proč pro rozhodování o vrácení kauce s ohledem na její účel a zákonnou úpravu nebyly relevantní stěžovatelem namítané skutkové okolnosti.

9. Ústavní soud není revizní instancí správních soudů, ale toliko dbá na to, aby se pohybovaly v ústavních mezích. Ty přitom zjevně překročeny nebyly, nedošlo k porušení ústavně zaručených základních práv stěžovatele. Ústavní soud proto podle § 43 odst. 2 písm. a) zákona o Ústavním soudu ústavní stížnost odmítl jako návrh zjevně neopodstatněný.

Poučení: Proti usnesení Ústavního soudu není odvolání přípustné.

V Brně dne 18. září 2024

Jan Wintr, v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kubacká